

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.58

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges.

Jytte Hilden (S):

Jeg skal indlede denne genoptagne forskningsdebat med at undre mig lidt over ministerens ord til sidst. Der var meget smukt, og det er der også i den offentlige debat fra tid til anden. Ministeren sagde, at det har været et godt år for dansk forskning, og det belægger han med en række tal for, hvor der har været fremgang og ikke fremgang, og jeg har tidligere i debatten haft lejlighed til at sætte spørgsmålstegn ved de forskellige tal og procenter.

Nu mener jeg ikke, at disse tal og procenter er det afgørende i denne diskussion; det vigtigste i denne diskussion er, hvorledes det budskab, ministeren kommer med, opfattes ude omkring, nemlig at der er givet flere penge til forskningen. For det sørgelige er, at selv om det skulle være rigtigt – men jeg betvivler altså stadig, at det er rigtigt – at der er givet flere penge til forskningen, måles det ikke på en virkning, som opleves positivt ude omkring. Jeg tror, det er det, som en del af diskussionen og en del af mismodet rent faktisk handler om. Talmagi eller ikke talmagi – den konkrete individuelle oplevelse i de forskellige forskningsmiljøer består i, at man føler sig en smule forladt; dette meget omtalte mismod har bredt sig.

Det næste, jeg vil sige, drejer sig om forholdet mellem forskning og uddannelse. Der har været sagt også i denne debat – og det er vi enige i – mange smukke ord om de initiativer, der drejer sig om forskningspakker. Vi synes i Socialdemokratiet, at det er glædeligt at se, at en lang række universiteter – det gælder Århus, som har været det første, Ålborg, der er i gang, og København, som nu også er begyndt – har taget initiativer til at tage kontakt med grupper uden for universitetet, er kommet ud af det efterhånden og

forhåbentlig herostratisk berømte elfenbenstårn.

Vi har også i finansudvalget med en række bemærkninger givet tilslutning til, at et forskningsakademi kunne komme i gang, men vi mener, at vi ikke er færdig med spørgsmålet om styringen af de basale forskningsmidler, noget, som ministeren også bemærkede jeg var inde på i mit første indlæg. For os er det helt afgørende, at der er en meget nøje sammenhæng imellem den højere undervisning, som vi kalder undervisningen ved universiteter og læreanstalter, og forskningen. Det vil ikke gavne Danmark, hvis vi løsriver disse to ting fra hinanden. En stigende satsning på forskningspakker og på penge til et forskningsakademi kunne efterlade det indtryk, at vi ønsker at løsrive de to ting fra hinanden. Det gør vi rent faktisk ikke, og det ville jeg gerne have ministerens kommentarer til.

Endelig har jeg en lille kommentar til det spørgsmål, der drejer sig om forskningsevaluering og udfyldelse af skemaer, som fru Birthe Rønn Hornbech var inde på i sit første indlæg. Forskere slipper ikke for at lave ansøgninger – nej, det har vi ikke forestillet os. Forskere slipper heller ikke for at blive evalueret – nej, det har vi sandelig heller ikke forestillet os, men det kunne af forskere blive oplevet som en reel klapjagt, hvis man i alt for høj grad fokuserer på og truer med spørgsmål om eksterne og interne evalueringer. Styrken i vores universitetssystem og i vores forskningssystem er ikke, at vi sidder og evaluerer hinanden. Forskning måles hverken i centimeter i internationale tidsskrifter eller på en brevvægt, altså på hvor mange kilogram den enkelte nu måtte have produceret. Forskning måles på kvaliteten og på den virkning, det har i forskerverdenen, og i høj grad også på den virkning, det har ude i samfundet, og det så jeg meget gerne at vi kunne være enige om. Jeg mener ikke, at forskere ikke skal underkastes kvalitetsvurdering – det skal vi alle, og det bliver vi også alle – men det må altså ikke, som jeg siger, udvikle sig til denne klapjagt på, om forskere nu gør det ene eller det andet. Det betyder ikke, at jeg mener, at forskere i årevis skal undlade at beskrive, hvad de har gjort, og undlade at publicere ting, men jeg er bange for den virkning, det kunne få indadtil i en verden, hvor vi – sådan har jeg lyttet til or-